

P. MATEO

**KRISZTUS
KIRÁLYÉRT**

SZALÉZI MŰVEK

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

---

59. Mentes Mihály

JEREMIÁS SIRALMAI

56 oldal, 1.20 Ft

---

60. Endrefalvy Ottó

LÉLEKÚJULÁS

80 oldal, 1.80 Ft

---

61. Dezső István

A NYOLC BOLDOGSÁG ÉS A SZENTATYÁK

70 oldal, 1.30 Ft

---

62. Erdey Ferenc

AZ ENGESZTELÉS SZENTJE

130 oldal, 2.— Ft

---

63. Erdey Ferenc

ENGESZTELŐ ÉGI ANYÁNK, MÁRIA

130 oldal, 2.— Ft

KRISZTUS KIRÁLYÉRT

P. MATEO

**KRISZTUS
KIRÁLYÉRT**

**LELKIGYAKORLATOS EL-
MÉLKEDÉSEK FIATAL
LEÁNYOK SZÁMÁRA**

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey Soc. Sal. cen-
sor dioecesanus. Imprimatur No. 6620/1946.
Vacii, die 13-a Decembris 1946 † Josephus
Episcopus

Erdeti címe:

TRATTENIMENTI EVANGELICI SUL SACRO
CUORE DI GESU

Fordította Kómúves Éva

Felelős kiadó: Szitkey Károly

9755 - Szalézi Művek, Don Bosco nyomda.
(Felelős: Kenéz János).

I.

AZ ANGYALI UDVOZLET

Mária három dologra tanít benneteket
Názáretben: 1. Legyetek alázatosak,
2. tiszták, 3. simuljatok Isten akara-
tához!

Boldog vagyok, hogy Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén ebben a Betániában lehetek és szíveslátástokat azzal hálálom meg, hogy a Királyról s a Királynőről beszélek nektek. Én szavaimat bocsátom rendelkezésetekre, az Udvözítő majd Szívét adja hozzá. Ő szól majd hozzátok ezekben a napokban, elsősorban a ma esti imádságnál, a „szentóra” alatt.

Uljetek most egészen közel a Szeretet Királya mellé. Kérjétek a Ki-

rálynőt, nyissa meg számotokra az Udvözítő Szívét, mialatt azért szólok hozzátok, hogy megdicsőítsem Őt, csakis azért, hogy megdicsőítsem Őt.

Regina Coeli annyit jelent mint Mennyország Királynője... s ő minden bizonnal az. Odafönn az angyalkák a legcsodálatosabb himnuszokat dalolják neki. Mi most féltékennyé tesszük őket, mert itt nálunk is egy darab mennyország van, a Szeretet Királynőjének, Jézus Szíve Királynőjének kicsiny mennyországa.

Beszéljünk tehát róla, nézzük őt Názáretben. Majd meglátjátok, hogy éppen kicsiny Királyával foglalatoskodik.

Hányféle kifogást kellett a szomszédoknak találniok, hogy ajtaján bekopoghassanak. Egy pillanat csupán — s ő maga jelenik meg előttük. Mária, az édesanya nyit ajtót. „Mutasd meg nekünk szép kicsi gyermekedet” — mondták a jó emberek. Mária pedig megmutatta Őt nekik, engedte, hogy kézről-kézre adják a kis Jézust — az égi ajándékot!

Kopogjunk be most mi is: én megkérem a Szűzanyát, tegye meg értünk is ugyanezt, mutassa meg Őt nekünk, adja kezünkbe — kit is? Nos, az ő Jézusát, a mi Jézusunkat. Próbáljuk meg úgy szeretni Őt, hogy mosolyt csaljunk Mária ajkára. — Az ő dicsősége Jézus!

Amikor végig ment Názáret utcáin, amikor járni tanította a Gyermekeket, az emberek mindkettőjüket megnézték és így szóltak: „Lám, mennyire hasonlítanak egymásra!” Eleinte bizonyára a külső hasonlóságra gondoltak, mikor az örök szépség fényében ragyogó szemekbe tekintettek; de a szemekben a lélek visszfénye tündökölt. Jézus lelkének visszfénye Anyja szemében! Mária szemének napja, világossága Jézus volt! Milyen boldogító érzés lehetett Máriának, ha azt hallotta az emberektől, hogy ő Jézushoz hasonló, és mennyire örvendezett a Gyermekek Szíve, ha azt mondták: „Lám, mennyire hasonlítanak egymásra!”

Nem szeretnétek-e ti is, ha az Ud-

vözítő szépségéből kaphatnátok valamit? Mert ez szükséges, feltétlenül szükséges!... Az ő szépségéből kell kapnotok valamit, hogy Ő itt bennetek megtalálja kicsiny mennyorszá-gát!

Olvassátok le a Szentszűz ajkáról hármas tanítását: Gyermekeim, legyetek Jézushoz hasonlók! „Legyetek alázatosak, tiszták, símuljatok Isten akaratához...” A Mennyország Királynője áll majd példaképül előttünk.

1.

Ime, az angyal belépett a názáreti kunyhóba, a Szűz palotájába és így szólt: „Üdvözlégy, malasztal teljes — a mennyország nevében köszöntelek. Köszöntelek, Királynő s a Megváltó jövendő Édesanyja!”

Turbata est... megzavarodék. Vé-re tiszta szívéből arcába futott. El-pirult és remegni kezdett... mitől remegett? Bizonyára zavarában. És miért? Mert alázatos volt.

Önnön nagysága miatt pirult, melyre az angyal szavai emelték: aláztatossága okozta pirulását. Megzavarodott, mert megtudta, hogy Isten akaratából Királynő s a Messiás Édesanyja lesz. Megértette ezt és teremtményi, szolgálói mivoltához hasonlította... oly kicsiny vagyok és oly nagyra kell lennem!

Ma még gyermekek vagytok, de mik lesztek holnap? Azt csak Isten tudja! Egyet azonban biztosan tudok: boldogságtok alázatosságtokon múlik, és mennyei dicsőségtek földi kicsinységtekkel, egyszerűségtekkel áll arányban.

Sohase feledjétek ezt az egyet: csak nyomorúságtok a tiétek, minden egyéb, minden jó tulajdonságtok Isten ajándéka. Úgy helyezte belétek, mint az aranypénzeket a perselybe. Nem a tiétek az, hanem Üdvözítőök kincse, az ő könnyeinek jutalma, az ő mosolyának gyümölcse.

Legyetek alázatosak, maradjatok alázatosak..., ha nem akarjátok, hogy elfordítsa rólatok tekintetét...

Ő lehúyná szemét és sírna, ti pedig mélyre zuhannátok.

Néhány hónappal ezelőtt találkoztam az egyik nagy nevelőintézet növendékével. Előkelő, tehetséges leány, de hiú. Sem tanárnője, sem lelkiatyja nem tudta alázatosságra nevelni. S mi lett belőle? Anyja szívének keserősége és családjának szégyene... mert mélyre zuhant büszkeségének súlya alatt.

Milyen fontos dolog, hogy az ember felismerje tulajdon gyengeségét, hogy újból elmondja: Jézus nélkül semmit sem tehetek. Meg kell tanulnunk, hogy alázatosságunkban megremegjünk, mint Mária, hogy olyan alázatosak legyünk, mint ő.

Miért nem lettünk nagy bűnösök? Pusztá kegyelemből. Maradjunk kicsinyek, egészen kicsinyek rettentő emberi nyomorúságunk tudatában. Respexit humilitatem...: Megtekintette szolgálója kicsinységét, nagyot cselekedett velem.

Az Üdvözítő szeme, mely oly szép, hogy még az angyalokat is elragad-

tatásba ejti, s az ő Édesanyjának, Máriának szeme meglekintette gyengeségemet. Szegény vagyok, de az ő irgalmuk, kegyelmük erőt adott nekem, s annak segítségével fejlődhetett ki bennem az a jó, ami most lelkemben van... Hála nekik, hogy reámtekintettek!

Ma egybegyűltetek itt. Megérdemelték-e ezt is? Néhány év előtt még gyermekek voltatok otthon... megérdemelték-e azt az előjogot, amelyet ma élveztek? Hányan vannak, akik jobbak, mint ti és sohasem kapták meg életükben azt, amit ti itt egyetlen nap alatt elnyertek. Legyetek hát hálásak a szeretet kegyelméért, mely körülölel benneteket és mondjátok: Köszönöm, Udvözítőm... Te kiválasztottál engem, hogy Szíved kicsiny virága legyek... mindent Tőled kaptam, alázatos, kicsiny, igénytelen akarok lenni és mindig gyermek akarok maradni Mária kezében.

Vessünk le minden érzékenykedést, az csak önszeretetünkből fakad. Egyes

lelkek túlságosan érzékenyek... a legkisebb szó megsérti őket, — a legcsekélyebb lökésre leesnek és öszszetörnek! Ti ne legyetek ilyenek. Életetek később nem ad meg mindent, amit vártok s esetleg meg is érdemeltetek, tanuljátok meg tehát időben, most mindjárt, a fájdalmat elviselni... Kicsiny lelketek az igazságtalanságban is nyugodt maradjon!

Képzeljétek el, hogy mindig igyekeztetek jók és alázatosak maradni s tíz év múlva minden fáradozástokat csak gyűlölettel, hálátlansággal és megvetéssel jutalmazták. Mit tennétek ebben az esetben? A helyes az, ha nyugodtak maradtok és életetek bűneire gondoltok. A legkisebbért, egyetlen egyért, bármelyikért sokkal nagyobb büntetést érdemelnétek, mert a bűnnel Isten szentségét sértettétek meg, arcul ütöttétek Őt... S Ő mégis megbocsátott nektek és minden szentáldozásnál Szívére vont benneteket.

Legyetek hát készen a bajok, kellemtlenségek, sőt súlyos igazságtalan-

ságok elviselésére, mert a jövő nem csak örömet tartogat nektek, egyetlen virág mellett ötven tövist találhattok. Gondoljatok arra, hogy bűneitekért vezekelték, ha nyugodtan szenvedtek. Úgy viseljétek a megalázást, mint egy ruhát, mely a ti méretetekre készült, s ha megdicsérnek benneteket, ha kedvesek hozzátok az emberek, vegyétek ezt meg nem érdemelt ajándéknak.

2.

Mária elpirul, mert tiszta és szűzies. Turbata est... megzavarodék. Legszebb ékességének elvesztésétől fél.

Ti, az Istenanya gyermekei, maradjatok rejtve az ő hófehér köpenye alatt... Jézus, Jézus óvd meg e kicsinyek erényét és tisztaságát, hogy fehérek maradjanak — fehérek mint az ostyák.

Eszembe jut erről egy kisleány megrázó haláltusája, aki első áldozása napján a következő imát jegyezte

fel: „Édes Üdvözítőm, felajánlom Neked tisztaságomat, Máriának, a te Édesanyádnak s az enyémmek keze által, és megígérem Neked, hogy sohasem követek el súlyos bűnt, sohasem mulasztok el saját hibámból szentáldozást s munkámnak és áldozatomnak jutalmát papa megtérésére ajánlom fel.” Halála óráján megmutatta nekem ezt a kis cédulát, amelyet misekönyvében tartott, s amikor megkérdeztem tőle, nem fél-e a haláltól, így felelt: „Nem, hiszen megtartottam szavamat, tisztán őriztem meg lelkemet és boldog vagyok, hogy most már a mennyországba mehetek.” Úgy halt meg ez a gyermek mint egy angyal, ha angyalok egyáltalán meghalhatnak. Azt szeretném, ha ti is ilyenek lennétek halálotok óráján. Édes a halál, ha az ember szűz és tiszta.

Tiszták legyetek... tiszták... tiszták! Kérjétek a Szentszűzet, hogy óvja meg tisztaságtokat és szívetek szűziességét! Ez az erény gyenge palánta, de éppen gyengesége az oltal-

ma is: hiszen oly sok veszély fenyegeti!

Meggondoltak, okosak legyetek társalgás közben. Ne legyen egy szó, egy kicsike folt sem, mely beszenyenezhetné ruhátok tisztaságát. Óvjátok meg finomságtokat — legyetek szigorúak magatokkal szemben — uralkodjatok magatokon — fékezzétek szemeteket, nyelveteket. Legyetek tartózkodók és szerények viselkedésükben, öltözködésükben.

A tisztaság a legelső és legfőbb szépség, ez teszi lehetővé, hogy lelkünket tabernákulumnak tekintsük, melyben az isteni Kised lakik, a Szentszűz Gyermeke, aki annyira szereti a lilomok tisztaságát. — Maradjatok mindig Mária szeplőtelen Szívének gyermekei!

3.

A harmadik Máriától kijelölt feladatunk: *Fiat voluntas tua*, azaz: csak azt akarjuk, amit Isten akar! Ennek az akaratnak a felismerése né-

miképen már a tisztaság világossága.

Jegyezzétek meg a jövőre: A keresztény lelkek nagy bölcsesége abban áll, hogy mindenben Üdvözítőjük akaratát követik. És miért? Azért, mert Ő a határtalan Bölcsesség.

Terveket szőttök holnapra, holnaputánra: Mit teszünk holnap? Bízások kicsiny hajótok kormányzását inkább az Üdvözítőre!... Veszélyek leselkednek reátok, de mitől féltek, ha Ő veletek van, ha Mária így szól Hozzá: „Vigyázzunk erre a kis lélekre, hiszen Te szereted őt.”

Mi lesz veletek holnap? Feleljétek bátran: Az, amit az Üdvözítő akar! Én csepp vagyok a sötétségben. Jézus, Te vagy a fény, a nap, s én világosságodra hagyatkozom ma, holnap, mindörökre! Te majd megvilágítod utamat, Te látsz helyettem s én a te szemekkel látok. Fiat... Legyen meg a te akaratod.

Szánalomraméltó lelkekkel találkoztam s megkérdeztem tőlük: Hová mentek? S ők így feleltek: Nem tudjuk. De az én szemem más mint a tied,

én Jézus szemével látok, s Ő meszszebbre lát, mint te. Engedd, hogy a Gondviselés, Jézus karja és szeme vezessen téged. Tégy úgy mint a kis Jézus: Kéz a kézben ment Édesanyjával, Anyja karja óvta, fejét az ő keblére hajtotta. S hallgassátok meg, mit mond: Engedd, hadd tegyek veled, mit akarok, én atyád, anyád, barátod vagyok — légy bizalommal hozzám — nem gondolod, hogy jobban értek ehhez, mint te?

Üdvözítőm, ki szeret engem úgy mint te? — Vezess engem — Azt akarod, hogy a világban maradjak? — Fiat! Akarod, hogy zárdába menjek? — Fiat! Akarod, hogy soká éljek, vagy fiatalon meghaljak? — Fiat! — Te vezess engem életem minden napján... mert Te vagy napom, világosságom és szerelmem! Mária Fiat-jának első hatása ez volt: Jézus benne és vele!

A ti Fiat-otok is hozzátok vonzza az Üdvözítőt. Tanuljátok meg Máriától, hogyan kell Jézussal s az ő aka-

rata szerint mindennapi kötelességeiteket elvégeztetek.

Vele, Átala és Érte élhettek munkátokban, tanulmányaitokban, pihenésükben, imátookban.

Ő mindig elétek jön! Állítsátok lelki szemetek elé ezt a képet: Mária kitárja a kis Jézus felé karját, s a Gyermek hozzá siet! Veletek is megeshet ez bármelyik pillanatban: tárjátok feléje szeretetetek karját.

Tudjátok, mily gyengéden szerette Limai Szent Rózáat, Szívének rózsáját. Egyszer így szólt e kiválasztott lélekhez: „Nem akarom, hogy olvass, nézz reám: Én vagyok a te könyved!” — Bárcsak ti is Jézust találjátok életetek, munkátok minden lapján!

S hogy Őt megtalálhassátok, világítsa meg a hit a ti szereteteteket! Azt hiszitek talán, hogy a Szűzanya, testi szemével is felismerhette kicsiny Királyának fölségét? Nem! De hívő lélekkel tekintett reá! Tudtok

a hit szemével nézni? Ne feledjétek, hogyan lehettek az Üdvözítő bizalmasai: legyetek alázatosak — legyetek tiszták — símuljatok Isten akaratához.

Ő maga mondotta: aki Atyám akaratát cselekszi, az az én fivérem és nővérem és anyám. Parancsolataim, evangéliumom — íme, ez az én akaratom! Forduljatok Mária szeplőtelen Szívéhez, hogy megtanuljátok tőle, hogyan lehettek ti is Jézus Szívének kicsiny királynői.

II.

MIT TANULJATOK A SZŰZANYÁTÓL?

Mária iskolájában megtanultok: 1. imádkozni, 2. az Udvözítőt magatoknál tartani, 3. az Udvözítőért élni, 4. Érte szenvedni.

Ennek a háromnapos lelkigyakorlatnak gyümölcse kétségtelenül az Udvözítőtől függ, — de töletek is. Vannak a kegyelemnek órái, amikor az Úr bőkezűbben lép elénk, mint máskor, de nektek fel is kell fognotok ezt a kegyelmet, nyitva kell tartanotok lelketeket, hogy a mennyei harmat ráhulljék. Az áhítatnak ez órái egész életetekre döntők lehet-

nek. Jézus mintegy isteni kapun át akar lelketekbe lépni, s ezt a kaput ő maga választotta. Édesanyjának, Máriának Szíve az: Porta Coeli — a mennyország ajtaja. Ha az Udvözítő ezen az ünnepi estén maga szólhatna hozzátok helyettem, ha a tabernákulum megnyílnék s az ő hangja csendülne onnan: „Hadd szóljak ezekhez a gyermekekhez!”... mi egyébről beszélne veletek, mint Édesanyjáról? Nos, én is ezt akarom tenni! Mindenekelőtt tanuljunk meg Mária iskolájában imádkozni!

1.

Lássuk most, hogy valóban tudtok-e imádkozni. Fontos dolog ez az életben. Ma mint gyermekek, holnap mint felnőttek szorultok rá az imára. Kérjétek a boldogságos Szűzet, hogy tanítson meg rá!

Mit mondott örömtől reszketve a

jászolban fekvő kis Jézusnak: „Jézusom, szeretlek!” Semmi mást.

Mondjátok ti is ezt ugyanazzal a szeretettel mint a Szűzanya, reggel és este... szentáldozás előtt és után... mondjátok kétszer, tízszer, ötvenszer — ez legyen imádságtok ma és holnap és mindörökre! Hát szüksége van talán az Udvözítőnek arra, hogy frázisokat mondjatok neki? Bizonyára nincs. Egyik-másik lélek szárazság miatt panaszkodik, hidegnek, érzéketlennek, kőkeménynek érzi önmagát. Ezeknek is csak ezt a tanácsot adhatom.

Mit mondott Mária Magdolna a Mester lábainál? Semmi egyebet... minden szívdobbanással csak ezt: „Udvözítőm, szeretlek, mindig szeretlek!”

A szenteknek sem volt más imádságuk csak a szeretet imája. Az arsi plébános szívesen beszélt egyik parasztjáról, aki hosszú órákat töltött

a tabernákulum előtt. „Mit mondasz olyankor?” kérdezte tőle a szent pap. „Én nézem őt és ő néz engem”, felelte a paraszt.

Szeretnék számotokra Jézus szent-séges Szívének apostola lenni, az ő szeretetére, csak az ő szeretetére akarlak tanítani benneteket! Ezért mondom nektek: A legszebb imádság, amelyet minden alkalommal mondhattok, örömben és bánatban, az az imádság, amellyel egész lelkeketek Istennek ajándékozzátok, ez: Jézusom, szeretlek, mert Jézus vagy, s ha nem adnál nekem mennyországot, akkor is szeretnék.

2.

Az angyal egy éjszaka megjelent Betlehemben. „Vedd Máriát és a Gyermeket — mondotta — és gyorsan menj el innen!” S a Királynő erre száműzetésbe ment, bebarangolta

a sivatagot drága kicsi Jézusával. Ott a pogányok között megvédte, megoltalmazta a világ legdrágább kincsét... a magáét s a tiéteket.

Azt hiszitek, hogy egész életetek a béke és a szeretet jegyében fog eltelni? Úgy látom, az Üdvözítő könnyes szemmel néz reátok a tabernákulum mélyéről s azt kérdi önmagától, hogy ezek a kis virágok, a ti szíveitek — nem hervadnak-e el egy napon?

Csak kevesen kaptatok hivatást a szerzetesi életre, a többinek, a nagyobb résznek vissza kell térnie Egyiptomba, a sötétség országába, mely örömeket ígér s csak töviseket ad virág nélkül, vagy legjobb esetben művirágokat. A keresztény anyák jól tudják, hogyan ámitják az ifjúságot, hol rejtőzik a tévedés és milyen mélységes szerencsétlenség húzódik meg az öröm álarca mögött. Ez Egyiptom — a világ Egyiptoma.

Ó ti Jézus Szívének kicsiny királynői, őrizzétek meg kincseteket. Tartásátok magatoknál az Üdvözítőt, akit a hittanórán ismertetek meg s a szentáldozásban ízleltetek. Vigyétek be otthonotokba... térjete haza Vele! Tartásátok fogva lelketek liliumkelyhében — Ó legyen szemetek világossága — szívetek öröme — gyengesétek ereje... az Üdvözítő! Tartásátok magatoknál! Szükségetek lesz rá a világ Egyiptomában, hogy hajótörést ne szenvedjete! Nem akarlak elcsüggeszteni benneteket: ha valóban hűségesek akartok lenni, azok lehettek mindhalálig. Csak bízzatok!

Ismertem egy családot, amely alig-alig volt kereszténynek mondható. Ennek a családnak egyik tagja, egy fiatal asszony egyszer prédikációt hallgatott a trónraemelésről. Ekkor egészen az Üdvözítőnek ajándékozta magát és a szentáldozásban odaadó buzgósággal mondta: „Tied vagyok

Jézusom — örökre!" S ettől kezdve szent életet élt abban a csaknem pogány környezetben. Egy hercegnőt is ismerek az udvarnál, aki pompás ruhái alatt vezeklő övet visel és éjszakánként órákat tölt imában és engesztelésben. Kiszáll királyi hintójából, hogy a szentáldozáshoz járuljon. Jézus szentséges Szívének apostola elhagyja királyi palotáját, hogy megvigasztalja a szegényeket, a koldusokat, a szűkölködőket. Üdvözítőjével él a világ közepette, mint Mária az ő Jézusával Egyiptomban. Látjátok: Vele mindenütt szentek lehetünk, de nélküle... csupa nyomorúság az életünk!

3.

Hogyan élt a Szűzanya Názáretben? Ne higgyétek, hogy Mária csak édes örömöknek élt és kicsiny Királynak játszadozása közben csak az

angyalok énekét hallgatta. Ó nem, Mária hitből élt. Miként ti is csak lelki szemetekkel látjátok az Udvözítőt a szent ostyában, úgy Mária is csak a hit szemével látta meg az emberi test burkában Istenét. Csupán hitének árnya volt ez az egyszerű, egyhangú, fárasztó életmód... ugyanazon dolgok ismétlése, ugyanúgy mint a ti életetekben most és bizonyára később is. Ha boldogok akartok lenni, tekintsétek Mária életét mintaképnek: óvakodjatok a könnyelműségtől! Éljetek egyszerű életet az Udvözítőért s az ő szeme előtt. Egyszer megkérdeztem a kicsinyektől, akik hozzám jöttek s akikkel a szeretet életéről akartam beszélni: Miért járultok a szentáldozáshoz? „Hogy lelkemet megmentsem”, mondta az egyik. Jó, de van magasztosabb cél is! — Hát te miért áldozol? — „Hogy papát megtérítsem”, mondotta egy másik. — Nagyon jó — de még en-

nél magasabb cél is van. — Hát te? — kérdeztem a legkisebbtől. „A kis Jézusért, hogy mosolyogjon. Látjátok, ez a kislány értette meg ezt a legjobban — ez a válasz mindent magában foglal! Soha ne feledjétek: azért áldoztatok, mert Jézust szeretitek. Imádkoztatok — dolgoztatok — tanuljatok — de mindezt csak mint az ő apostolai, hogy mosolyt csaljatok ajkára... a szeretetért éljétek...

Ha tíz vagy húsz év múlva ismét találkozom veletek és megkérdem, miért éltek? — akkor azt felelhessétek nekem: „hogya az Üdvözítőt szeressem.“ Miért éljen és szeressen az ember? „Érted, Jézusom!

4.

Semmit sem szabad itt említés nélkül hagynunk, amire lelki megerősödés szempontjából szükségtek van,

ezért még a következőre hívom fel
figyelmeteket: Az élet a szenvedés
útja. A kereszt lábához vezet.

A fényűzésnek, a gyávaságnak
szennyes áramlata ömlik végig a vi-
lágon. Az emberek szeretnének val-
lásosak lenni, csak áldozatba ne ke-
rüljön... fáradságot ne okozzon a
dolog! Önnön kielégülésüket keresik,
nem pedig Isten megelégedését. Van-
nak emberek, akik keresztényeknek
mondják magukat, de egyetlen tövis-
szúrást sem hajlandók elviselni, egy
cseppnyi keserűséget sem akarnak
megízlelni. A mennybe akarnak jut-
ni fáradság nélkül, anélkül, hogy lá-
bukat az úton véresre sebeztek vol-
na. Hol van az ő szeretetük?

Gyermekeim, ha a kereszt próbára
tesz benneteket, így szóljatok Jézus-
hoz: „Szeretlek!” Tanuljatok meg sze-
retve szenvedni és szenvedve szeret-
ni! Több-kevesebb bajjal találkoztok

majd az életben, munkátok, vizsgá-
tok csalódást hozhat. Ha az Udvözi-
tő kisebb-nagyobb keresztet küld
nektek, csak azért teszi ezt, mert
szeret titeket. Ez a keserű ital, bű-
neitek orvossága, a kehely, melyet ő
megoszt barátaival. Legyetek akkor
hűségesek, erősek, hogy bebizonyít-
hassátok szereteteket. Szeressétek
az Udvözitőt, gyermekeim — kérlek
benneteket erre — tanuljátok meg
Máriától, hogyan kövessétek őt ke-
resztútján. Oly sok fiatal lány van,
aki mindenben csak saját kényelmét
keresi, csak táncolni, nevetni, éne-
kelni akar... ez minden... istente-
len, léha élet! Már tíz éves koruk-
ban kényelmesek, hideg és meleg
miatt panaszkodnak, szeszélyesek és
képzeldők és puha párnákról álmo-
doznak. 15—16 éves korukban még
mindig ilyenek, s mi lesz belőlük
később? Egyszer talán ezek is érez-
tek valami bizonytalan vágyat a

zárdaélet után, de ha így kezdenék meg azt, a kereszt szeretete nélkül, bizonyára szerencsétlenné válnának! — S ha férjhez mennek, akkor is. Megszokták, hogy csak bársonyt érítsenek s nincs erejük a kereszt-hordozáshoz. Nem buzognak bennük a megadásnak s a lelkierőnek segélyforrásai. Hányan térnek haza hajnali három vagy négy órakor, fáradtan és elégedetlenül, egy átmulatott és csalódásteljes éjszaka után, keserűséggel szívükben. A Megfeszített keresztje szól hozzájuk, de nem, ők könnyelmű bábúk, s lassankint odáig jutnak, hogy hitük alapigazságait is eldobják maguktól és mind mélyebbre zuhannak.

Ne legyetek olyanok mint ezek, tanuljatok önmegtagadást. Fiatalok vagytok még, ne engedjétek, hogy a szórakozások hálója befonja lelketeket. Nem azért mondom ezt, hogy nagyböjtöt csináljatok életeletekből,

de farsangot se csináljatok belőle. Ne csak szórakozással töltsétek el.

Oly sok keserűség akad az életben... fájdalmak... családi bajok... lelki szorongások!

Én sokfelé járok s ha megkérdeztek, mit láttam, azt mondom: „Sírást és szenvedést láttam, azt láttam, hogy a lélek tele tovább tart, mint a tavasza. Úton vagyunk a mennyei örök tavasz felé, de a mennyország a jövőé és ne ámítsuk magunkat azzal, hogy már most a mienk lehet. Csak „egy” mennyország van... jaj annak, aki már idelenn örökös ünnepet csin az életéből.

Ti, gyermekeim, kérjétek most az édes Szűzanyát, tanítson meg titeket a szentek bölcseségére... a szenvedni tudásra. Járjatok a kereszt iskolájába! Ő majd megmutatja nektek trónját, de nem a dicsőség, a tisztelet trónját, hanem a gyalázatét. Ha megértitek tanítását, a győzelem is

tiétek lesz egykor Máriával, a Királynővel az örök boldogságban... Jézussal, az örök szeretet Királyával.

Gondoljatok a halálra! Eljő a haláltusa — a halál! Ne földi élvezetekkel, hanem áldozattal, jócselekedettel készüljétek rá. Ettől az órától kezdve szeretettel és szent iparkodással ékesítsétek lelketeket. Legyetek drágakövek a Mester koronájában.

Szeretném, ha megértenétek ezt, mert ez az egész Evangélium. Úgy adom ezt nektek, mint a konszekrált kenyeret, úgy amint ma reggel az Udvözítőt nyújtottam nektek, hogy méltók legyetek a nagy Királyhoz s a szeplőtelen Királynőhöz. Szavakat mondok nektek... pusztá szavakat — de kérem Mária anyai Szívét, helyezze az ő édességét és kegyelmét ezekbe a szavakba, hogy azok megnyerjék a ti szíveteket.

III.

JÉZUS SZERETETE AZ Ő ÉLETÉ- BEN S A MIENKBEN

„Ime a Szív, mely annyira szerette az embereket.” A Szív, mely minden egyes lélekért szenvedett. Keressük a bizonyítékokat: 1. Udvozítónk életében (a jászol, Názáret, nyilvános élete, az Oltáriszentség, kinszenvedése), 2. a magunk életében.

Arra kérem a Szűzanyát, termékenyítse meg a mai nap magvetését. — Én elvetem a magot — de ami megtermékenyíti, igazi életre kelti, Mária könnye... a Király végtelen szeretete az.

Beszéljünk most az Udvozító Szívéről, melyhez Mária nyitja meg

előttünk a kaput. Hallgassátok az ígét, mely a szeretet s az apostolkodás programja lesz számotokra, az ígét, melyet Jézus Mária Margitnak mondott, amikor oldalsebét megmutatta neki: „Ime a Szív, mely annyira szerette az embereket.” Ez az Evangélium összefoglalása, Urunk életének lényege, a jászolnak, Názáretnek, a Kálváriának alapgondolata. Ez az ige mindent megmagyaráz! „Ime, leányom, — mondja még ma is, — kinyujtom feléd karomat. Ime az én szeretettől megsebzett Szívem, melyet neked adtam, mert szeretlek.” Azt hiszitek, Longinus ütötte először e sebet lándzsájával? Nem... nem, a lándzsa csupán a külső burkot tépte le kebléről, hogy bensejébe lássunk. Nem, az Udvözítő irántatok és irántam érzett szeretete ütötte a sebet, mely nem heged be soha... önmagát sebezte meg, mint a pelikán.

Keressünk bizonyítékokat erre az Evangéliumban és a magunk életében. A Jézuska már a jászolban is sír. Miért sír? Mert fáj a seb, melyet irántunk érzett szeretete ütött rajta. Legyetek arról rendíthetetlenül meggyőződve, hogy Jézus már akkor is szeretett benneteket, reátok gondolt és értetek szenvedett, hogy megbocsáthasson nektek. És mialatt az angyalok a Gloriát énekelték, titeket szólított, nevetek már a szívébe véssődött. Még mielőtt a pásztorok jöttek, hogy imádják, mindegyikötökhöz így szólt: „Te, kicsikém, az enyém vagy.” Még ma is így szól hozzátok Betlehemből: „Mindöröktől reád vártam, hogy szívedben megtalálhassam mennyországomat!” Sem ti, sem én nem éltünk még, de ő már látta erenyeinket, nyomorúságunkat, a tisztaság és szeretet virágát, melyet ma reggel felajánlottatok neki.

Názáretben Jézus ismeretlen. Isten

ugyan — de ki tudja ezt? Isteni lelket csodálatos ragyogás és szépség tölti el. Bizonyára akkor is csodálták már, de csak mint Mária Fiát... minő titok!

Kitakarítja a házat, dolgozik, Ő, a Mindenható, miközben ezt dobogja Szíve: „Istenem, szeretem őket, szeretem őket... ha foltok vannak e madárcák szárnyain, ha foltok vannak e liliumok kelyhén, most meg, tisztítsd meg őket, bocsáss meg nekik, mert szeretem őket.” Harminc éven át elrejtőzött, sokszor sírt, és minden könnycseppben, melyet magányában hullatott, egy felétek szálló gondolat volt. Este, munka után, bizonyára Máriához ment, kebléhez támaszkodott s akkor beszélgettek... kiről beszéltek? Rólatok. „Anyám — mondotta Jézus — reád bízom ezeket a lelkeket, őrizd meg őket.” S mindketten, Jézus is, Mária is, a ti életetekről beszéltek. Igen, valóban

örök, előre elrendelt szeretettel szerettek titeket.

Nézzétek a Mestert, amint Júdeán keresztül vándorol, nézzétek a szeretet hőseit. Lába véres, Szíve sebes. A türelmetlenség hajtja, hogy a lelkeket megnyerje! Szeme mély mint az ég, s szeretetének tüzét tükrözi vissza... ajkán ugyanez a tűz izzik... a lelkekért lángoló buzgóság! Mindet megkeresi... mindegyiket... de legelőbb a szegényeket, a kicsinyeket, a tisztákat és a bűnösöket.

A ti lelketeket is megkeresi, szeretetének kicsiny virágait. Évszázadokkal előre látta már virágzásukat. Felszólította a szíveket, a ti szíveteket, hogy bizalmasai legyetek. Amikor a galileai gyermekeket megáldotta, titeket is megáldott, amikor reájuk tekintett, reátok pillantott, amikor velük beszélt és reájuk mosolygott, már akkor is veletek beszélt és nektek szólt mosolya. Az ő

számára nincs mult, sem jövő, hanem csak örök jelen. Az Udvözítő mindnyájukat látott ma reggel, úgy amint én láttalak titeket, amikor az Úr asztalához járultatok — Ő, az Örökkévaló, a mindenütt Jelenlevő! Szívetekbe, lelketekbe, lelkiismeretekbe lát Ő, amikor így szól hozzátok: „Gyönyörűségem az emberek fiaival lennem — gyönyörűségem, gyönyörűségem vagytok ti! Kiknek a kedvéért hagytam el az angyalokat? Kiknek a kedvéért szálltam le a világ sivatagába? Amikor a tiszta fehér liliumokról szólottam, akik szebbek mint Salamon minden pompájában, akkor rólatok beszéltem, hófehér virágocskáim, kiket tulajdon véremmel mostam fehérre!”

„Boldogok a tisztaszívűek.” Hitük szemével látják Istent a szentostyában.

„Jöjjetek, ne féljetek, kedveseim”, mondja nektek... „Jöjjetek, ne ma-

radjatok távol, jöjjetek Szívemre, mint a júdeai gyermekek, kedves gyermekeim, kicsinyeim!... Szívem adja nektek ezeket a neveket. Nem úgy mondom ezt nektek, mint ahogyan az emberek mondják, mert én Udvözítőök vagyok és szeretlek benneteket! Nem akarlak titeket árván hagyni, nem kívánom a mennyországot nélkületek... és csodákat és hallatlan dolgokat művelek, hogy kisdéd nyájamat megóvjam, oltalmazzam, tápláljam s mindig vele maradjak." Ez az Oltáriszentség.

„Tied lesz a mennyország, Szívem leánya", mondotta Jézus egyszer egy kiválasztott léleknek. „Egyedül érted is megismételném az Eucharisztia csodáját, hogy biztos lehessen szíved felől... Elviselem a káromlást és az elhagyatottságot, mert a te szád dicséretére és a te szíved szeretetére számítok."

Amikör az Udvözítő az Utolsó Va-

csora termében az Oltáriszentséget szerzette, reátok is gondolt és nektek is különös kegyelmet készített. Melyik kegyelmet? Ti valamennyien hivatottak vagytok, hogy az Udvözítőt szeretetből kövessétek, de vannak köztetek kétségtelenül olyanok is, akiket Ő magasabb tökéletességre választott ki, folyton emelkedő irányú életre! Olyanok, akik a Mester szólítására felállnak, jobban mondva ott maradnak lábánál ülve, s egyetlen nagy feladatuk az, hogy Őt szeresék. Minden egyebet Mártának engednek át. Az ilyeneknek mondta Jézus, mint Mária Magdolnának: „Te a jobbik részt választottad.” Nem, Uram, nem ő választotta, hanem Te választottad őt, a te kegyelmed nélkül nem ülne lábaidnál s nem szeretne Téged.

Apostol vagyok, de miért? Talán azért, mert így akartam? Több mint harminc évvel ezelőtt az Úr így

szólt hozzám, az ifjúhoz: „Jöjj!” Kicsiny gyermekkoromban már pap akartam lenni, de miért? Azért, mert Ő így szólt hozzám: „Jöjj és kövess engem!”

Ő kiválasztott engem. Bizonyára jobbra is eshetett volna választása... de most, Uram, most már el kell fogadnod engem, nem szabad elhagynod szolgádat... légy áldott szereteted nagy kegyelméért! ...Ne engedd, hogy másképp legyen, oltalmazd meg a lelket, melyet kiválasztottál. Te már akkor is úgy ismerted azt, mint ma ismered.

Az Utolsó Vacsora után a sötétség órái következnek, a bűn gonoszsága, a Getszemáni, a keresztút és a Golgota.

A Getszemáni-kertben Jézus egyedül van... a Golgotán vígasztalanul áll Mária... de hűséges mint a szikla... Szent János és a zokogó Mária Magdolna maradtak az Úr mel-

lett. De hol vannak többi barátai a haláltusánál? Jézus a legnagyobb szenvedést is vállalja: az elhagyatottságot.

S amikor lelki szemével azt a borzalmas menetet szemlélte, mely bűneivel bemocskolta az isteni arcot, akkor titeket is látott, akik vigasztalni akarjátok, szívetek adjátok neki... azt a sok kicsi szívet! Látta, hogy a ti tiszta lelketek borzad, s nem akarja egyedül hagyni Őt. Akkor is látott titeket, amikor Júdás közeledett Hozzá, s fájdalmában így kiáltott: Uram, bocsáss meg neki! Értetek is elmondta ezt a fohászt... bocsáss meg nekik, Uram!

Sohasem vétkeztetek még? Kevélység lenne részetekről, ha ezt hinnétek. Gondoljátok el: a verejtékcseppek, amelyek a Kálvárián Mária és az Üdvözítő homlokáról leperogtek, azért perogtek, hogy titeket tisztára mossanak. Jézus akart és Szíve így

szólt isteni sebéhez: „Akarom!” —
Hogy benneteket megmentsen, hogy
újabb ürügyet találjon Atyja előtt,
így kiáltott: „Bocsáss meg nekik,
mert nem tudják, mit cselekszenek!”

Igen... értetek folyt Vére, egy Is-
ten Vére!... Nektek, kiknek nevét
Szívébe írta, nektek szólt utolsó vo-
naglása, utolsó pillantása! És leg-
utolsó pillantásából, utolsó akaratá-
ból halljátok, mit mondott Máriá-
nak: „Anyám, óvd meg ezeket ne-
kem — oltalmazd meg Szívem ki-
csiny kedvenceit!”

2.

Láttuk tehát az Üdvözítő szeretetét
tulajdon életében. S a tiétekben? Hi-
szen szeretetének története ott áll
életek minden lapján, az egész
csak szeretetről szól.

Miért nem születtetek Afrika ős-
erdeiben? Miért részesültetek a szent
keresztségben? Ki nyomta már a

bölcsőben lelketekre a királyi gyermek pecsétjét és adta nektek a mennyország királyságát? Ki adott nektek jogcímet a legnagyobb reményekre — a határtalan irgalomra? Kicsoda? Az Üdvözítő adta meg nem érdemelt ajándékul.

És később mit tehattetek? Megsértettétek, megsebezttétek Őt! Foltok, sötét foltok estek fehér ruhátokon. És azután, tudjátok-e még? ... Az első gyónás? ... Ekkor lehajolt hozzátok az isteni irgalmasság, hogy eltöröljön, megújítson, megbocsásson!

Ezután következett az isteni lakoma órája, emlékeztek még? Ti kicsinyek fehérbe öltöztetek — életetek egyik legszebb napja volt ez — eljött az Üdvözítő és magának követelte szívetek liliomait és rózsáit! Édesanyja, a szeretet Királynője a pap keze által ajkatokra helyezte a szent ostyát — a konszekrált ostyát!

Itt, az ő házában tanultátok meg az isteni törvényt, kötelességeiteket! Itt ismertétek meg az Udvözítő Szívét. Miért kaptátok ezt a sok előjogot? Mert Ő szeret benneteket.

Van-e olyan sok kiválasztott mint ti vagytok? Ó, nem! Ti választott sereg vagytok. Miért? Vannak istentelen, szívet-lelket ölő tanítások, olyan tanok, melyeknek jegyében kegyetlen az élet és semmi sem hevíti a lelket. És ti? Gondoltok-e arra, hogy az Udvözítőnek hálásak legyetek, hogy méltányoljátok ajándékait? És ha megbánjátok vétkeiteket, nem azért teszitek-e, mert az Udvözítő pillantása rajtatok nyugodott, mert elébe jött lelketeknek, mint valaha Péter elé? Sírtatok-e ti is az isteni pillantás súlya alatt? Ő bizonyára nem ítelt el benneteket, hanem ezt akarta mondani nektek: „Ne félj, én megbocsátok neked — haladj ezen az úton, csak ezen, ezen!”

Többször is megmondta ezt nektek tanítónőitek, lelkiatyáitok ajkán keresztül. Az ő tanításuk az Üdvözítő hangja, az ő szeretetének hangja volt.

S ez a szentóra itt... ez az Üdvözítő látogatása!.. És a szentségek?.. Miért e sok kegyelem, amelyben más gyermekek nem részesültek? Miért... miért?...

Felhasználtátok-e az élő vizek áradatát úgy amint kellett volna? Megerősödve kerültetek-e ki belőle? Nem látjátok, hogy egészen elborított titeket: előttetek kegyelem — mögöttetek — lábatok alatt — fejetekek fölött — mindenütt kegyelem.

S ha még ismernők azokat a meghitt és titkos kegyelmeket, amelyekkel az Úr kitüntetett benneteket, s amelyekről senki sem tud. — Közületek mindegyik ismeri tulajdon életét, mindegyik hallotta már az Üdvözítő szavát, mely elég ahhoz, hogy

egy egész életet beragyogjon — amely, mint a Mester áldó kezének lenyomata, bizalmas szeretetének tanujele — örömet tud árasztani időre és örökkévalóságra — és minden egyes lélekből szentet tud kovácsolni.

Tegyük még hozzá azt is, amit az ő szeretete tudtoton kívül adott nektek. Nem font-e be titeket szoros hálóval, mely megvédett, megoltalmazott és megőrzött benneteket? És végül nem csupán a bajtól óvott meg, nem csupán jótéteményekkel halmozott el titeket az ő szeretete, de próbára is tett benneteket! Ó, hogy csodálkozunk majd a mennyországban, ha látjuk, hogy minden szenvedésünk csupán a szeretet próbaköve volt.

Bármily kicsinyek legyetek is, nem volt-e már bánatotok, fájdalmatok a családban, keresztetek, bajotok? Az Üdvözítő küldi nekünk a szenvedé-

dést, hogy meggyógyítson, megmentesen, megtisztítson bennünket. Megkérdésünk nélkül teszi ezt, és azért nem kímél meg a könnyektől, mert jó és gyengéd hozzánk, jobb és gyengédebb, mint a legjobb édesanya.

Egy napon megértjük majd, megnyit nyerünk a szenvedéssel, hogyan változik minden egyes könnycsepünk napsugaras ragyogássá. Tanuljuk meg örömmel hordozni keresztünket, vegyük azt símogatásként kezéből, hogy üdvösségünkre válják, és tartsuk meg hűségesen a Golgota tanítását, értsük meg készségesen a vezeklés szükségességét. Hallgassuk az ő szavát: „Kövess engem... szeretlek... Viseld el a szenvedést... Mennyire magasztalsz majd egykor ezért... Ha tudnád!”

Ismertem egy kiváló embert, ki önmagára büszke volt, jellemileg független, minden vallási meggyőződés

nélkül. Leánya azonban Isten kegyelmében élt, keveset beszélt, de annál jobban tudott szenvedni s kész volt a halálra. „Udvözítőm — mondotta — miért ne éljek vagy haljak meg a szenvedésben, ha ezért megmented édesapám lelkét?” Egy este, amikor lefeküdt, felborította lámpáját, ágyának függönyei lángra kaptak s a leány elégett! — Amikor segítségére siettek, hogy a tűzből kimentsék, tiszta seb volt már a teste. 19 éves korában meg kellett halnia! Próbálták megmenteni, de hiába! Midőn a szent Útravalót hozták neki, s odanyujtották a szentostyát, apja közeledett hozzá és homlokon csókolta. „Ugye szeretni fogod az Udvözítőt, apám?” — ezek voltak utolsó szavai. De termékeny szavak voltak, mert az apa megtért, 65 éves korában először járult a szentáldozáshoz s ettől kezdve szent életet élt. Szívesen találkozott vele, hogy Jézusról hall-

jam beszélni. „Leányom volt az, —
mondotta — aki a szeretet lángját
elnyerte számomra, azokkal a lán-
gokkal, amelyeket értem elszenve-
dett.” S úgy halt meg ez az ember,
mint a kegyelemnek és Jézus szent-
séges Szívének kiválasztottja.

Csupa szeretet az Úr, ezért csak
szeretetet kíván s ezért én sem tu-
dok és akarok másról beszélni mint
a szeretetről. A szeretet lesz követ-
kező megbeszéléseink tárgya is,
most a földön... és később a menny-
ben.

IV.

HOGYAN SZERESSUK JÉZUST

Ha az Úr ilyen mélységesen szeret bennünket, milyen legyen a mi iránta való szeretetünk? Legyen 1. buzgó, 2. nagylelkű, 3. áldozatkész, 4. apostoli.

Remélem, hogy ma reggeli megbeszélésünk maradandó nyomot hagyott lelketekben. Hiszen megtanultátok a nagy igazságot, melyet a következő szavakban foglalhatunk össze: Isten szeretett engem. — És pedig **minő** szeretettel! — Szent Pál körülbelül így próbálta ezt kifejezni: „Esztelen szeretettel szeretett minket.” Kedves testvéreim, kedves gyermekeim, Ő

mindannyiunkat — titeket is, engem is — kicsiket és nagyokat — szegényeket, nyomorultakat, mindenkit — „esztelen szeretettel” szeretett!

A szeretet szeretetet kíván, egyik szív a másik után sóvárog. Valahányszor az Üdvözítő megjelenik, azért jön, hogy a szeretetért esedkeljen. „Szomorú vagyok — mondja — mert nem szeretnek engem, az emberek. Ugyanazok, akik keresztényeknek s barátaimnak mondják magukat, nem akarják nekem adni szívüket.”

Mondok nektek valamit: — Talán azt az ellenvetést tehetné valaki, hogy ti még nagyon is kicsik, nagyon is fiatalok vagytok ahhoz, hogy ezt megértsétek, de szerintem éppen azért élesebb a hallásotok, mert még kicsik és tiszták vagytok. Éreztétek-e már, milyen hajlamosak vagyunk arra, hogy minden embert szeressünk? Hiszen természetünk ar-

ra ösztönöz, hogy szeretetet adjunk. A teremtmények iránt nagylelkűek vagyunk, de mikor az Üdvözítő nyújtja felénk kezét? „Várj, Uram, — mondjuk akkor — neked hagyjuk a maradékot, neked hagyjuk a morzsákat.”

A háború alatt hallottam egy menyasszonyról, aki vőlegénye iránti szeretetből s hogy közelében lehessen, három és fél évet bírt ki a golyózáporban. Nyomorúságos barakkban tanyázott a fronton, az ellenség közelében, ezernyi veszély és nélkülözés közepette, — három és fél éven át! — Amikor jegyese elesett, a fiatalember egyik barátja, ki a leány bátorságát csodálta, így szólt hozzá: „Magából nagyszerű apáca válnék.” „Ó nem — felelte a lány — a csendhallgatást három óra hosszat sem bírnám ki.” Egy ember iránti szeretetből három és fél évet tudott eltölte-

ni mintegy a temetőben — az Üdvözítő kedvéért azonban nem!

A szeretet Istenét utolsónak hívják meg teremtményei a szeretet lakomájához.

Nálatok máskép van ez. Az Üdvözítő mindenről tud, amit adtatok neki — ti bőkezű ajándékkal kedveskedtek neki. Mint isteni koldus tér vissza oda, ahol jók voltak hozzá, úgy jön ide, mint saját házába, hogy szíveteket, szereteteket elnyerje. Jól tudja, hogy itt szívesen látják, örömmel fogadják — Veni Domine Jesus — jöjj el, Uram, Jézus!

1.

Milyen legyen a ti szeretetetek? Először is buzgó legyen. Éber lelkek vagytok, miért érnétek be hát azzal a szeretettel, nagylelkűséggel és szentséggel, amelynek már most birtokában vagytok? Adjátok ide kezeiteket, most fölfelé tartunk!

„De én félek” — mondjátok nekem. — Csak bátran, ne féljeteK semmitől, a szeretetben nem szabad középszerűnek maradni! — „Igen ám — felelitek — de én félek egy kicsit az Úr Jézustól, mert ha a kisujjamat odaadom neki, elveszi az egész kezemet, azután a karomat, azután mindent — mindent!”

Ne féljeteK! Ha édesanyátok megfogja kezeteKet, ha szívére ölel beneteKet, nem volna-e igazságtalanság tőleteK a habozás, a húzódozás? Ne féljeteK, az Udvözítőtől igazán nem szabad félneteK. Inkább a világtól féljeteK — mely oly sokakat megcsalt már, ilyen kisleányokat is, mint ti vagytok! FélneteK a világgyilkos hatalmától! Mit kínál nekteK? Talmi fényt a sötétségben — torkosságot, mely szívet lelket, szellemet egyaránt megmérgez. Azt gondoljátok talán, hogy nekteK jobbat tartogat, mint Királyotoknak? Jézus

számára nem volt egyebe mint az ostorozás, a töviskorona, a kereszt és a Golgota. Ha a világ virágot és édességet kínál nektek, ne higgyetek neki, ne higgyetek neki!

Halljátok csak egy kisleány történetét, aki már 6—7 éves korában meghallotta az Úr hangját. „Magamnak akarlak egészen” — mondta neki. Kicsi volt még s máris megismerte a szenvedést, az iskolában is tövises volt az útja és tizenhat, tizenhét éves korában mintha minden öszszefogott volna ellene: anyagi romlás, gyász és betegség követte egymást. Otthon kellett maradnia, a család rabszolgájává kellett lennie, mi alatt testvérei szabadon választhattak hivatást vagy élettársat. S ő, mikor lehet öbelőle apáca? Egyik év a másik után telt el. Légy kitartó, maradj hű a síríg! S valóban mindent elviselt. Továbbra is igent mondott az Úrnak — úgy amint kilenc éves,

tizenöt éves korában tette. Végre 25. évét is betöltötte, amikor a zárda kapuja becsukódott mögötte s most úgy dalol ott boldogságáról és Jézus Szívének kegyelméről mint a csalogány az aranykalitkában.

Ez buzgó szeretet: nem a földön keresni a mennyországot, hanem erős akarattal, szilárdan kitartani az Üdvözítő szereteténél, akadályhegyeket átrepülni, hogy Őt követhessük, Hozzá hűségesek maradhassunk — ma és holnap és örökké!

2.

Nagylelkű szeretet. Szívesen mentek a szegényekhez, többet adtok nekik mint egy darabka kenyeret — sokkal többet, mint amennyit kérnek! Hát Jézus? Nem első-e Ő a szegények között? Adjatok meg Neki mindent, amit csak adhattok, mindent, amit kíván tőletek. Ismertem egy leányt,

az jól értett ehhez. Előkelő család leánya volt, szépséggel, földi javakkal gazdagon megáldva. Az Üdvözítő így szólt szívéhez: „Magamnak akarok mindent.” — S ő mindent odaadott. „Az arany hajadat akarom.” — Vette az ollót! „Az egészségedet akarom.” — És húsz éves korában már ágyhoz láncolta a betegség. Azt is elviselte. Végül elérkezett a halál. „Most már vége — mondta Jézus — nem tagadtál meg tőlem semmit.” Rövid haláltusa következett, az utolsó szentáldozás, s ez a csodálatos lélek felröppent a mennyországba, hogy ott az Üdvözítő szeretetéről daloljon.

Egy másik leány így szólt hozzám néhány hónappal ezelőtt: „Sok próbát kellett kiállnom, sok keresztet hordoznom, de most már tíz éve, hogy az Üdvözítőnek ajándékoztam szívemet s azóta semmit sem tagadtam meg Tőle!”

Ritkák az ilyen lelkek! A szeretet az ilyen rendkívüli nagylelkűség titka és a nagylelkűség a szeretet táplálója.

Csudálatos pillanat az, amikor az Üdvözítő egy szív ajtaján kopogtatni kezd. Felkínálja szeretetét, ingyen kínálja nekünk dicsőségének koronáját, ő akarja — de a világ nem akarja! Milyen vígasztalan dolog, ha azt halljuk, hogy az Úrtól elvitatják jogait, hogy féltékenyek reá az emberek!

Egy fiatal leány hazatér az intézetből. „Mondd, mi akarsz lenni?” „Zárdába szeretnék menni.” „Soha, soha! Ha férjhez akarsz menni, ám tessék. Akár holnap megteheted. De apáca nem lehetsz soha!” — Gondoljátok csak el, hiszen oly szép, oly jó és tehetséges ez a lány, még ha csúnya és buta lenne, könnyebben elengednék, de ennyi adottsággal — Ez a világ legtöbb gyerme-

kének felfogása. A vőlegény akkor jöhet, amikor akar, de az Üdvözítő — nem! Ő, a szegény, a megfeszített, a koldus, kopogjon be másutt.

Ha csak egy, egyetlenegy akadna közöttetek — aki meghallaná az Üdvözítő hangját, így szólnék hozzá: „Légy hűséges — hagyj el mindent — kövesd Őt!”

Én hét vagy nyolc éves koromban hallottam hívását s attól kezdve elhatároztam, hogy pap leszek. Fiatalon hagytam el családomat. Épp oly sokat sírtam, mint édesanyám, aki elkísért s akit nagyon szerettem. De meghozta áldozatát és sohasem bán-ta meg.

Nagy kegyelem — nagy dicsőség a családra, ha egy lelket ajándékozhat Istennek. Aki pedig ellenáll neki, nem lesz boldog. Egy leány is tanuskodhatna erről, akit jól ismertem. Tudta, miért kéri apját és anyját, hogy Istennek szentelhesse ma-

gát. „Nem, — mondták a szülők — majd ha meghalunk, addig nem!” Teltek-múltak az évek, a leány hiába tartott ki kívánsága mellett, de azért kitartott és minden kérőt elutasított. Egyszer azonban, 35 éves korában, hosszas rábeszélés után engedett és házasságot kötött. Két évvel később láttam viszont... súlyos betegen. Épen a betegek szentségét akarta felvenni. Férje kimerült már az átvirrasztott éjszakák után s megkért, helyettesítsem őt egy éjszakára. Ekkor a következő vallomást tette nekem beteg: „Gyenge voltam és lemondtam a szerzetesi életről. Férjem, a megtestesült jóság, nem tudta megakadályozni, hogy boldogtalan legyek, oly mélységesen boldogtalan, hogy most belehalok.” A temetés után a férj négy szem közt így szólt hozzám: „Semmi kifogásom nem lehet ellene — de nem tudtam szegénykét boldoggá tenni, és ő sem adott ne-

kem boldogságot. Vele és körülötte csak szenvedést találtam." A titkot, amelyről tudtam, nem tárhattam fel előtte. — Ó, kedves gyermekeim, újból csak azt mondhatom nektek: Legyetek hűségesek, legyetek nagylelkűek! Nem tagadhatjátok meg önmagatokat Istentől büntetlenül.

Mint Jézus szentséges Szívének papja az ő jogait védelmezem. Szegény Jézus, szegény Jézus — igen én védelmembe veszek Téged! Neked jogod van ahhoz, hogy jegyeseket válassz magadnak, hogy a legjobbakat válaszd. Csak kevesen vannak hivatottak — nagyon kevesen! — Bárcsak azt mondanák Neked: „Udvözítóm, mindent Neked adok örökre, mert szeretlek.”

3.

Áldozatos szeretet. A világ követelményeket állít fel s az emberek a világnak áldoznak fel mindent. Mit meg nem tesznek szórakozásokért,

utazásért, estélyekért, divatért? De az Úr Jézusért ki hoz áldozatot?

Gyermekeim! Tanuljatok megadás-sal szenvedni, bármi legyen az, betegség, gyász vagy anyagi veszteség. Nem mondom nektek, hogy ilyenkor daloljatok, mert erre csak igazán nagy lelkek képesek, ti pedig kicsinyek és gyengék vagytok. De ha megpróbáltatás ér benneteket, mondjátok: „Fiat — Fiat — Legyen meg a te akaratod!” És ha mégis sürget a vágy — jó, akkor énekeljétek! Bizony nehéz dolog a szeretetről énekelni, amikor sírni szeretne az ember. De a világ nem fakaszt-e könnyeket? Hiszen oly kegyetlen, valósággal felfalja a lelkeket.

Olvastátok Fabiolát. S tudjátok, milyen bátran éltek és haltak meg a vértanuk, egy Ágnes és egy Pankrácius. Bármi történt velük, a szeretetről énekeltek. Kiáltsátok, mint ők, erős hittel: „Üdvözítőm, Istenem, min-

denem, Veled mindenre képes vagyok!"

Az ilyen hősies szeretethez azonban az Oltáriszentségre van szükség. Ott, a titokzatos fátyol mögött, a hótiszta Ostya fehér színe alatt az Üdvözítő van jelen, hogy megtanítson titeket szenvedni. Menjetek Hozzá, Ő majd nektek adja erejét, ha minden reggel isszátok az ő Véréét — minden reggel!

Eucharisztikus lelkek legyetek. — Azt szeretném, ha közületek mindegyik eucharisztikus lélek lenne. Sohasem mulasszatok el szentáldozást saját hibátokból s akkor az Üdvözítő olyan szeretetet ad nektek, mely apostolokká, s ha Ő úgy akarja, vértanukká tesz benneteket.

Nem régen Biarritzban voltam s egy misszionárius szájából a következő kis történetet hallottam — csodálatos történet ez: Kínai kislányokat készített elő az első szentáldo-

zásra. Két csoport volt a teremben: 7—12 éves gyermekek, akik már közel álltak az első szentáldozás pillanatához és mintegy 20 egészen kis gyermek, akik egyelőre csak résztvettek az előkészületen, hogy hitoktatásban részesüljenek.

„Tudjátok — mondta nekik a miszcionárius — ott, abban a kis szekrényben, a tabernákulumban, az arany kehelyben s a fehér ostyában — az Udvözítő lakik! Ott van és szeret titeket, türelmetlenül vár benneteket, hogy nektek ajándékozhassa magát. Mert Ő az egészen kicsiket szereti, ti pedig mindnyájan kicsik vagytok.”

A legkisebbek között volt egy négyéves leányka. A hitoktatás után így szólt a kedves nővérhez: „Kérlek, hadd menjek oda a páterhez, szeretnék neki valamit mondani.” A beleegyező válaszra a kis kínai baba bekopogott a páter ajtaján. „Mit akarsz itt?” — „Páter, mondani sze-

retnék neked valamit. Te arra tanítottál minket, hogy az Udvözítő a tabernákulumban lakik, ott vár bennünket és a kicsiket szereti. Akkor engem még jobban kell, hogy szeressen, mint a többieket, mert én vagyok a legkisebb és nagyon vágyódom utána. Igazán nem kell Őt megvárnunk — add nekem Jézust!”

A páter tanácstalan volt. „Igaz — mondta végre — az Udvözítő várja a kicsinyeket, de nem a nagyon is kicsinyeket.” — „Páter, mi az, hogy nagyon kicsi? Én épp úgy tudom a katekizmust, mint a többiek.” — Végre, hogy kivágja magát a bajból, a páter megkérdezte: „Hány éves vagy?” — „Azt nem tudom.” — „Mutasd a fogacskáidat! Hiszen még megvannak a tejfogaid, még nagyon kicsi vagy.” — A gyermek egy pillanatig hallgatott, azután így szólt: „Megígéred, hogy nekem adod az Udvözítőt, ha már nem lesznek meg a

tejfogaim?” — „Igen, azt megígérem.” — És akkor minden nap neked adod?” „Igen!”

A kislány elmegy. Tíz perc múlva visszajön, de Uram Isten milyen állapotban! Reszketve, könnyesen, vérző szájjal. Egy kövel kiütötte fogcskáit.

Sírtam — mondta a misszionárius — és a karomba vettem. „Ha most reggel volna — mondtam neki — mindjárt neked adnám az Üdvözítőt, de jöjj el holnap reggel a templomba, akkor magadhoz veheted.” Erre így szólt a gyermek a páterhez: „Most már mindennap neked adod Őt?” — „Igen, kicsikém, minden nap.”

Másnap eljött, fejecskéje bekötve, boldogan... És ebbe a szeretet sebeitől vérző kicsi szájba a szeretet édességét — Szívének édességét helyezte az Úr Jézus!

Édes gyermekeim, én szégyeltem

magam e kis gyermek előtt. Én sohasem szerettem az Urat annyira, mint ez a négyéves apróság, sohasem voltam még ilyen bátor. Azért meséltem el nektek ezt a történetet, hogy megmutassam, mennyi szeretet van azokban, akik nem kaptak anynyi kegyelmet már a bölcsőtől kezdve, mint ti. Mennyi megvilágosítást nyertetek! Hasonlítsátok össze magatokat a pogány kislánnyal, aki minden szeretetét az Üdvözítőnek adta — minden szeretetét, úgy amint Ő akarja.

4.

Utolsó szemlélődésünk: a szeretet az apostolságot kívánja. Hogyan is volna lehetséges, ha egyszer szeretünk, hogy szeretetünk ki ne sugározzék másokra? Legyetek a szeretet misszionáriusai, vessétek el mindegyütt a szeretetet! És legyetek boldogok, hogy az Üdvözítő részt adott

nektek a lelkek megváltásának munkájában.

„Szomjúhozom — lelkekre szomjazom’ — mondja Jézus. Milyen visszhangra talál szava a ti lelketekben.?

Tegyük fel, hogy szavaitokkal, fáradozástokkal, áldozatokkal megnyertetek egy lelket — egy családot, az még igen sok volna, pedig mi ez ahhoz képest, amit Jézus megszámlált? Láttátok-e a kalászkokat, a virágokat, amelyeket elvetettetek? — Számolgattok: egy, kettő... Ó nem, sokkal több van! Nem tudjátok számukat, majd csak a mennyországban tudjátok meg egykor.

Megvallom, nem hiszek azoknak szeretetében, akik így beszélnek: „Nem tudom, hogyan öntsem másokba Jézus szeretetét.” Aki igazán szeret, az mindig talál utat-módot, kerüljön az bármibe, hogy a lelkekhez közel jusson és szeretetre gyullassza őket. Kérem az Udvözítőt, mondja

nektek: „Szeretlek titeket, hiszen érttem dolgoztatok s az én Szívem apostolai voltatok.”

Ne féljeteK a küzdelemtől, sem a haláltusától, az Udvözítő így szól majd hozzátok: „Vannak lelkek, akik a te munkád révén szeretnek engem. — Ne gondolj bűneidre — azokat elhamvasztom — és valamennyit megsemmisítem szeretetem tüzében.”

Szeretetet gyűjtöttetek a szegény Udvözítőnek, Ő pedig viszonzásul dicsőségét adja nektek. — Beváltja aranyaitokat. Isteni javakat készít nektek.

Bárcsak köztetek is lennének bátor leányok! Nem mondom, hogy verjétek ki fogaitokat (olyan példák ezek, amelyeket inkább csodálunk, mint követünk), de bátrak legyetek, hogy szívetekből mindent ki tudjatok irtani, ami az Udvözítőt megsзомoríthatná. S akkor oly mélyen vésődik nevetek az ő Szívébe, hogy onnan soha senki ki nem törölheti.

V.

JÉZUS — A MI TESTVÉRUNK

Olyan lett, mint egy közülünk. 1. Úgy beszélt, mint mi, 2. úgy érzett és szeretett, mint mi, 3. úgy szenvedett, sírt, mint mi . . . 4. és azóta sem változott meg.

Imádkozzatok az Udvözítő Szívéhez, hogy eltöltsön benneteket minden kegyelemmel, amit csak készített nektek. Járuljatok ma a tabernákulum elé, forduljatok a boldogságos Szűzhöz. Ha van valami kérvényes, ha kegyelemért akartok könyörögni, igyekezzetek Jézus és Mária Szívét megközelíteni . . . zörgessek, imádkozzatok, kényszerítsétek

Jézust és Máriát, hogy szóljanak hozzátok és feleljenek nektek.

Úgy vélitek talán, hogy semmit sem hallotok, pedig ez csak látszólagos hallgatás! Jézus figyel reátok és ha nem jön azonnal felelet, majd később az események hozzák meg azt.

Az Üdvözítő a maga módján akar válaszolni nektek. Engedjétek, hadd tegyen kedve szerint, jobban ért Ő ehhez, mint ti.

Ma „Jézusról, a ti Testvéretekről” akarok szólni hozzátok. Olyan képet akarok előttetek felvázolni, amelyről Ő is, a Szűzanya is azt mondják majd: „Igen, ez igaz, ez így van!”

1.

Menjünk először is a jászolhoz. Ott fekszik Jézus gyámoltalanul, sem beszélni, sem járni nem tud, anyjára szorul, és teljesen tőle függ, szüksé-

ge van gondoskodásra. Éhes és nem tudja megmondni, fázik, és anyjának kell melengetnie, neki kell járni tanítania Őt — első lépéseit egyengetnie a világok Mozgatójának. El is esik az isteni Hős, mert lábacskaí még remegnek, gyengék ahhoz, hogy testét hordozzák. Megtanul beszélni és első szava, Jézus első szava ez lesz: „Anyám, szeretlek!” Milyen boldogság ez Máriának!... Ez a gyenge Gyermekek, aki épp úgy gügyög, mint ti tettétek az ő korában, maga a teremtő Isten.

A kis Jézus két, három éves. Nézzétek Őt Názáretben, már kinőttek első fogacskaí — imádkozik, de milyen oltárnál? Anyja térdén. Nézzétek összekulcsolt kezecskéit — Jézus Anyjával együtt imádkozik. Mit imádkozik? „Miatyánk, ki vagy a mennyekben... a te dicsőséges mennyországodban... szenteltessék meg a te neved!... A mi szívünkben

és az egész világon mindenkiében, ma és örökké. Jöjjön el a te országod, a béke és szeretet országa! — Legyen meg a te akaratod!”

Azután olyan szavakat mond Jézus, amelyek örömtől dobogtatják meg Mária Szívét: „Üdvözlégy, Anyám, te malaszttal teljes, most itt vagyok teveled. Anyám vagy te s ezért áldott az asszonyok között. Anyám, könyörögj velem, könyörögj a szegény bűnösökért! Én szeretem őket és te is szereted őket, segíts nekem, hogy megmenthessem valamennyit. Amen. Úgy legyen.” És az imádság minden bizonnyal csókban végződik. — A Gyermekek átöleli Anyját. Milyen édes és elragadó jelenet.

És ez az igazság. Ez a ti édes kicsi Testvéretek, úgy amint volt és amilyen ma is. Mindezt nem lehet eléggé hirdetni. Mi egy távoli Istent képzelünk el magunknak, messze a

nap fölött és oly fölségesen mint a mennybolt. Jehováról prédikálnak sokan, akitől reszketnek a hegyek és félnek az emberek — nem mernek kérni tőle valamit... félnek beszélni Vele, közeledni Hozzá. Pedig Ő oly jó! Amit most mutattam meg nektek, az az igazság, az Jézus, aki Testvérünk lett, — édes Testvérünk! — Mindez teljesen megegyezik az Evangéliummal.

2.

Nézzétek, mint várakozik Jákob kútjánál fáradtan a szamariai asszonyra. Izzó homokon, tűző nap alatt vándorolt idáig, most kimerülten hanyatlik le.

Azért szenved, hogy a lelkeket megmentse. Keresi őket — titeket is — engem is. Isten Ő, aki virágoskertté változtathatta volna a sivatagot, de túrni akart éhséget, szomjúságot, fáradtságot. Miért? Hogy job-

ban bebizonyíthassa nekünk, hogy Testvérünk. Szeplőtelen Szűzanya, segíts, hogy ezt megértsük.

Ő maga mondta ezt nekünk. Testvéreknek közös atyjuk van, ugye? Jézus pedig így tanított bennünket imádkozni: „Mi Atyánk.” Testvéreknek közös anyjuk is van. És a Golgotán nekünk adja a magáét, amikor Szent Jánosnak ajándékozta őt: „Neked adom, ő az én kincsem, mennyországom, legszebbik virágom — neked ajándékozom!”

Emlékeztek-e, mit mondott Szent Tamás apostolnak az Úr? Az apostolok az Úr feltámadását adták hírül Tamásnak: „Itt volt”, kiáltották. A hitetlen azonban így szólt: „Nem hiszem.” De az Üdvözítő isteni elnézéssel megmutatta magát neki: „Ha meg akarsz győződni, én vagyok-e valóban, jöjj, érintsd meg sebemet, tedd kezedet oldalamba és ha érzed

Szívem dobogását, akkor elhiszed, hogy Jézus vagyok valóban!"

Ha Jézust, Testvéreteket meg akarjátok ismerni, olvassátok az Evangéliumot... Én nem ismerek más könyvet! Gondolkodjatok rajta. Ez az arany könyv, a legszebb a világon. Az Udvözítő egész Szíve benne van. Ó ti gyermekei a mennyország Királynőjének, mennyire kellene szeretnetek ezt a könyvet! Meglátjátok majd, hogy Jézus levetette dicsőségének köpenyét, hogy nyomorúságunkat, sőt még bűneink következményeit is viselte és kitaszított lett — szeretetből.

Érettünk, ismét csak érettünk, mutatkozott gyámoltlannak. Egyszer kiszabadítja magát az üldöző zsidók kezéből, akik meg akarják kövezni... emberi módon menekül. Később azután elfogják, megkötözik mint a tettenért tolvajt. Teste megremeg az ostorcsapások alatt, s mindezt azért,

hogy szeretetét bebizonyítsa nektek. Nem akarjátok ti is viszontszeretni Őt? Gyalázattal illetik... ezt is elviseli, hallgat, engedi, hogy Kaifás szolgája arculüsse... Ő, az Udvözítő, aki megbéníthatná a vakmerő bűnös karját! De nem, inkább szenved, mintha nem tehetne csodát, és csak szelid válaszát halljuk: „Ha rosszat cselekedtem, mondd meg, miben hibáztam?” Kérdez, mintha nem tudná nagyon is jól: „Mit beszélnek rólam az emberek?” Kinyújtja kezét mint a koldus: „Adjatok innom!” Gyakran kell koldulnia — és elmennie — lehorgasztott fejjel. Engedi, hogy a kananei asszony legyőzze Ő, aki oly sok csodát tett az édesanyákért, erőt vesz szívéen, hogy próbára tegye az asszonyt: „Te nem vagy az én gyermekeim közül való, te pogány vagy, fiaim kenyerét nem adhatom az ebeknek.” — „De Mester, az ebek is felszedhetik a morzsákat”, — és Jé-

zust legyőzte teremtményének hite.

Jézus a mi Testvérünk. Egy akar lenni közülünk. Ugyanolyan érzései, vonzalmai vannak mint nekünk. Kiket szeret különösen? Mint jó gyermek elsősorban Édesanyját szereti. Miként a tisztaszívű emberek nemes rokonszenvet táplálnak, úgy ő is a szegényeket, a gyengéket, a szenvedőket részesíti előnyben. És még kiket szeret nagyon? Bizony — a gyermekeket. „Hadd jöjjenek hozzám, üljenek térdemre és nézzenek a szemembe.”

Az anyák elébe járultak és egyre kérlelték: „Mester, öleld meg, áldd meg őket.” — Ő pedig mindegyiket megsímogatta, egyiket a másik után. Kit szeretett még? Szent Jánost! Szent János ismerte Mesterének titkait. Amikor a többi apostol semmit sem értett beszédéből, hozzá fordultak: „Kérdezzük meg Szent Jánost —

mondták — az biztosan tudja.” —
Egészen tiszta liliom volt ő.

Mária Magdolna igen mélyre bukkott s az Üdvözítő mégis úgy szeretete őt mint Szent Jánost — hiszen oly messziről hozta vissza — oly nagyon messziről.

Nézzétek őket a Golgotán. Magdolnáé az elsőség. Neki szól a Megfeszített utolsó pillantása, őrá esik a Feltámadott első pillantása is. Jézus szeretetének is voltak kiválasztottai.

És szemléljétek részvétét, amikor szegénnyel, beteggel, nyomorékkal találkozik — mennyire telve van az Üdvözítő Szíve irgalommal! Ő maga rendezte a naimi özvegyel való találkozást, mert bizonyára nem hiszitek, hogy az véletlen volt. Nem, nem! Hiszen így szólt tanítványaihoz: „Menjünk ezen az úton.” Amikor sírni látta azt az asszonyt, anyjára gondolt és visszaadta az öz-

vegynek fiát... „Kelj fel, én vagyok az Élet”, mondotta.

Igy szól majd és talán megment egy apát, egy testvért, akit szeretek, és akit reá bízok, akit imáttokkal, áldozatokkal, példatokkal vezettek Hozzá. Az ő megmentésük a jóságos Udvözítő Szívének legirgalmasabb cselekedete, akinek jósága is, részvéte is mindig ugyanaz marad...

Mennyire megelőzi barátainak kívánságát! Ime, itt menyegzőt ülnek és Jézus is meghivatja magát. Világi uralkodókat sokkal több külső tisztelettel fogadnának, de Jézus minden külső méltóságról lemondott, hogy közülünk való lehessen. Itt van közöttünk. Látlak, Udvözítőm, amint Édesanyád, Mária meghívását elfogadod — micsoda menyegző, micsoda szent ünnep volt az!

3.

Közülünk való akart lenni. Minden teremtmény szenved — panaszkodik — és a fájdalom fiatalok és öregek öröksége.

Isten nem szenvedhetett mint Isten, ezért kérte Jézus Anyját, hogy adja neki húsát, vérét, hogy Ő is szenvedhessen, a halállal vívódhasson, meghalhasson és önmagát áldozatul adhassa a bűnösökért... Így lett Testvérünk — Testvérünk a szenvedésben!

Láthatjátok, az Udvözítő Szíve sokkal szebb, sokkal tapasztaltabb, szeretőbb mint a legjobb édesanyáé. Sokkal finomabb, megértőbb és hasonlíthatatlanul gyengéd. Jézus elmondhatná: „Szomorú vagyok, olyan szomorú, hogy belehalnék, ha Isten nem lennék!” — Mert hogy összeszorulhatott Szíve a fájdalomtól, amikor azt látta, hogy egyik választott

apostola, Júdás elárulja és így szól az ő ellenségeihez: „Eladom őt nektek egy marék pénzért!” Mennyit szenvedhetett Szíve e hűtlenség miatt! Magasztos Szíve többet szenvedet, mint amennyit mi, emberek, valaha is szenvedhetünk. És az Udvözítő mégis utolsó kísérletet tett. Letérdelt az áruló előtt és megmosta lábát. Lelkéhez szólott, újból magához akarta vonni, bűnbánatra indítani. Hiába! Júdás ellenállt és az Udvözítő reszketve, mélységes fájdalommal állt fel.

Néhány óra mulva övéivel a Getszemáni kertbe ment. — A halállal vívódott... azok pedig aludtak.

Látták őt szomorúan, erőtlenül, kimerülten, elárulva... és elfeledték, hogy szenved. Aludtak — és az Udvözítő egyedül maradt a csalódással, a keserőséggel Szívében, mindaddig, amíg így szólt hozzájuk: „Keljetek

fel, érkezett az óra!" Egyedül — elhagyatva — egyedül!

A Golgotán Mária, Szent János és Magdolna vannak vele. De hol van Péter, hol vannak a többiek? Hol vannak a bénák, akiket meggyógyított, a boldogtalanok, akiket megvigasztalt, azok, akik a kenyérszaporításnál együtt ettek vele, mindazok, akikkel csodát tett? Megfeledkeztek róla! S az Udvözítő megízleli a hátlanság keserűségét.

Egyszer talán ti is átélitek ezt, akkor majd megtudjátok, mit jelent: környezetetekben csalódní. Ne higgyétek, hogy mindenki jó lesz hozzátok, azért mert ti magatok jók vagytok, s hogy ha ti becsületesek és szeretetteljesek voltatok, mások is azok lesznek majd veletek szemben. Önámítás lenne azt gondolnotok, hogy szeretetetek viszonzásban részesül. Keserűen kell majd talán tapasztalnotok, hogy éppen azok hagynak el,

akiket a leghűségesebbeknek tartot-
tatok. Hol vannak, akik fájdalom-
ban, szomorúságban és anyagi rom-
lásban sem hagynak cserben?

Ó, ha tíz vagy húsz év múlva új-
ból találkoznék veletek és megkér-
dezném: „A könnyek nyomai hon-
nan valók?” ... Bárcsak így felelné-
tek akkor: „Páter, úgy történt, ahogy
ön megjósolta, a teremtmények csak
teremtmények maradnak, de az Ud-
vözítő mindig a mi édes Testvérünk!”

Ritkán fordul elő, hogy az Evangé-
lium részletekről számol be, mégis
többször találkozunk ezzel a szóval:
„Az Udvözítő sírt!” Arról azonban
soha sincs szó... hogy nevetett vol-
na. Gondoljatok Lázár sírjánál hullá-
tott könnyeire: későn jött Betániába.
Mária és Márta testvére már nem él.
Az Udvözítő ekkor mindent elmon-
dat a két nővérrel, amit mint Isten
már tudott — hogy barátját eltemet-
ték! Emberi szíve mélyen megindul.

Megrendülve közeledik a sírűreghez. Körülötte nagy tömeg gyülekezik, látni akarják, van-e szíve annak, aki csodát tesz és mindenre képes! Az Udvözítő pedig kiejti Lázár nevét s a nép halkán mormolja: „Sír, nézzétek, mennyire szerette!”

Azután útra kel Jeruzsálem felé, megpillantja a várost és könnyekre fakad. Megsiratja népét, amelyről tudja, hogy büntetés vár reá. Feje keblére hanyatlik! — Istentelen, istenkáromló város... az Udvözítő miattad sír, mert nem akarsz meghaladni Istenednek, Királyodnak, Testvérednek szavát!

Édes gyermekeim, szeressétek Őt, aki annyira szeretett titeket, szeressétek mint meghitt bizalmasai, szeressétek mint Testvéreteket, sohase feledjétek, hogy a legszörnyűbb fájdalmakat, éhséget, halálfélelmet viselte értetek. Menjetek hozzá ma, holnap, mindenkor! Egy kehelyből

akar inni veletek, meg akarja hallgatni kívánságaitokat, ismerni akarja fájdalmatokat. Így szóljatok Hozzá: „Jézusom, szomorú vagyok, gyámoltalan vagyok!”

Tegyetek úgy, mint betániai barátai, amikor az Üdvözítő meglátogatta őket. „Meséljete el mindent” — mondta nekik, ők pedig bizalommal fogták meg kezét és feltárták előtte szívüket. Ti is így tegyetek, különösen a fájdalom óráján. Mondjátok el neki gondjaitokat, amelyek szélvihar módjára száguldanak el fölöttetek.

Képzeljétek el az utolsó estét Betániában, minden napok legszentebikének előestéjét. Vegyetek részt a legkeserűbb búcsúban!

„Lázár, Márta, Magdolna, Szívem családjá, megáldalak titeket! Reátok bízom Édesanyámat, szeressétek őt, amint én szerettem.”

S azután búcsút vett Máriától! „Anyám, engedd, hogy a Golgotát át-

éljem — szenvedjek — meghaljak —
hogy megmentsem a bűnösöket, aki-
ket szeretek, akiket szeretünk.” Kép-
zeljétek el Mária válaszát, az utolsó
csókot.

4.

Ez a szelíd, szerető Testvér most
is ugyanaz, aki akkor volt. Egy Jé-
zus van csak, Mária Fia, aki soha-
sem változhat meg... Ma is meg-
előzi vágyainkat!

A következő történet igazolja ezt:
„Délolaszországban történt. Az egyik
derék falusi plébános megkapja X.
Pius körlevelét a szentáldozásról...
„Nagyon helyes — gondolja a plébá-
nos — ezt szerettem volna én már
régen mondani kicsinyeimnek: Jöjje-
tek csak, járuljatok az Udvözítő elé.
Ime, a ti Jézusotok... Szeressétek
Őt!”

A következő vasárnapon felmegy a
a szószékre és kijelenti híveinek:

„Ime, ezt kívánja a pápa. Világos a dolog. Áldozatok ti magatok, ahányszor csak tehetitek. És azután vezetétek gyermekeiteket is Jézushoz!”

Az egyik fiatal anya így tűnődött: „Kár, hogy a gyermekem csak tizenegy hónapos. Oly szívesen lennék az első, aki Jézushoz vezeti kicsinyét, ahogyan a Szentanya kívánja. Mert a pápa szava nekem annyi, mint Jézus szava. Hiába, várnom kell még... De tudom már, mit teszek. Én magam megyek áldozni. Jézus Vére folyjon ereimben s akkor gyermekem szívét is Jézus szerint alakíthatom. Aranyból legyen az a szív és tiszta mint a hó.”

Egy reggel a mezei munka előtt a templomba jött az asszony kicsinyével. Az áldozás pillanatában egy székre helyezte a gyermeket, de az sírni kezdett. Az anya erre visszajött és meg akarta nyugtatni. De a gyermek egyre csak sírt és nem lehetett

elcsitítani. Ekkor így gondolkodott az anya: „Egyszerűen magammal viszem az áldoztatórácshoz.”

Az asszonyra kerül a sor. A pap felemeli az Ostyát... És íme, csodák csodája, az Ostya kicsúszik ujjai közül és a gyermek nyitott szájacskájába hull. A jó plébános megindultan és csodálkozva veszi fel a következő Ostyát s az anyának nyújtja...

Nem ugyanaz a jóságos és leereszkedő Jézus-e ez, aki azt mondotta: „Engedjétek hozzám a kisdedeket, mert övék a mennyeknek országa!” Jézus még mindig... a mi isteni Testvérünk.”

VI.

A KIRÁLY TÖRVÉNYE

A mi Királyunk törvényt adott nekünk. Hogy azt hűségesen követhessük, le kell győznünk a világot és a poklot. Ez 1. a tisztaság, 2. a jámborság, 3. a buzgóság törvénye.

Miként minden szép minden ragyogó dolog végetér, úgy végére jár a mi háromnapos ünnepünk is. Minden földi dolog elmúlik — a hajnali pír felkél, kialszik, a tavasz napsugaras órái jönnek és elszállnak. Csak te, Udvözítőm, vagy örökké maradandó...

Még egyszer akarok ma szólni Hozzátok Róla, akit úgy szemléltek, mint Testvéreket, Barátotokat...

Ma szemléljétek Őt mint Királyotokat.

Rómában van egy szép ereklye, ha tudnátok, mennyire szeretem! Felirata: „Jesus Rex.” A másik része: „Judaeorum”, már nincs meg. A zsidók bizonyára megsemmisítették. Az Udvözítő nem akarta, hogy megmaradjon. Zsidók Királya — nem! A világ Királya! — Ez igen. — Hadd elmélkedjünk ma erről a feliratról. Mint az irgalom és szeretet Királya és Ura, Jézus törvényhozónk lett. Törvényét adta nekünk!

Mi akik térdenállva imádjuk Őt, tudjuk, hogy ez isteni törvény. Nehéz követni? Igen is — nem is. Könnyű, ha szeretünk — nektek könnyű, ameddig itt maradtok, a kikötőben. Ha azonban kicsiny hajótok a nyílt tengerre fut s ott a viharokkal kell megküzdenie, akkor bizony kérdéses, hogy hűségesek tudtok-e maradni ehhez a törvényhez. Marad-

jatok a király hajóján — bízzatok az ő kormányzásában!

A háború alatt elsüllyedt hajók roncsait láttam az Északi-tengerben. Édes gyermekeim, ez az élet képe! A tenger nem számlálja meg áldozatait, hasonlóképen a világ sem. Csak az Üdvözítő tartja számon a hajótörötteket. — Miért pusztultak el, miért? Nem voltak alázatosak, sem engedelmesekek, máskülönben ellenállhattak volna az ördög sugallatainak és a világ csábításának.

Ami Éva bukását okozta, az ma is gyakran megismétlődik. „Miért tiltotta meg a ti Istenetek — mondja a kígyó — hogy e gyümölcsből egyetek? Bizonyára azért, mert féltékeny és nem akarja, hogy hasonlók legyetek Hozzá.” — „Azt hiszed?” — „Egész biztosan!” — „Jöjjetek, nektek adom ezt a gyümölcsöt, akkor majd látók lesztek.” — „Látó lesztek?... Tehát akkor Isten becsapott

engem? ... Nos hát, együnk a tiltott gyümölcsből." ... Jaj nektek, gyermekeim, jaj nektek! Az ördög megkísért benneteket, hamis képekkel kápráztatja el érzékeiteket. Nem mondja ki nyíltan: „Éljetek istentelenül”, ó nem, ehhez túlságosan ravasz. De azt mondja: „Minek az a sok imádság, az a sok lemondás? Mire való a gyakori vagy napi szentáldozás? Ez túlzás.” — Eltávolít benneteket a Királytól, a kegyelemtől. Hamis fénnel kápráztat el titeket, az igazság napját elködösíti, vihart támaszt, s titeket is belesodor. Megpróbál benneteket a csábító, szakadékos partra csalogatni, ahol minden nap újabb áldozatokat taszít a romlásba. Gyermekeim, jól vigyázzatok, bátran küzdjetek! Az Udvözítő majd kicsavarja szíveteket, jövőtöket, örök életeteket az ördög és a világ kezéből.

Mert tudnotok kell, hogy a világ

még az ördögnél is rosszabb. Az élvezetvágy nagy veszedelmet rejteget magában! Ha mindkettő olyannak mutatkoznék, amilyen, senki sem esnék nekik áldozatul. De álcázzák magukat. Az ördög érti a módját, hogyan kell táncolni és énekelni a világ farsangján... Karmait csak akkor mutogatja, amikor már késő...

Ó én Királyom és Uram, ne hagyd el szegény kis hajómat, hiszen oly gyenge. Te légy kormányosa! Mária könnyeire... önnön Szívedre kérlek, őrizz meg engem! Te tudod, mi vár reám holnap: mindenütt baj leselkedik reám, zátony fenyeget. — Jézus, Vezérem, taníts meg törvényedre, hogy el ne pusztuljak!

1.

Még egyszer utalnom kell erre — bár egész finoman — de meg kell tennem, hogy megértsetek engem. A

Király, a tisztaság Királya, minde-
nekelőtt a tisztaság törvényét adta
nektek. Ő írja ezt elő nektek — ki-
olvassátok szeméből, örök szépség-
ben sugárzó szeméből. Ő mondotta:
Boldogok a tisztaszívűek... Megál-
dom a fehér liliomokat!" Ő válasz-
totta a szeplőtelen Szűzet édesany-
jának, s a szűz apostolt legkedvesebb
tanítványának... Legyetek hűségesek
a törvényhez.

Tudjátok meg: Izzó parázson kell
átmennetek s mégsem szabad erről az
útról letérnetek. A kegyelemkincsek,
amelyeket a keresztségben és később
kaptatok, oltalmazni fognak titeket.
Ne pazaroljátok el kincseiteket!

A világ nem ismeri a tisztaságnak
ezt a törvényét, mert nem akarja is-
merni. Nem akarja megérteni, hogy
a fiatal leány lelke kristály, me-
lyet minden lehellet elhomályosíthat.
Nem tudja, hogy a gyermek szépsé-
gét folttalan tisztasága adja, mely az

isteni fényt, Jézus szemét tükrözi vissza. A világ csak elhomályosíthatja. A világ mindenbe beleszól, már a kicsinyeknél is, akiket megfoszt attól az átlátszó ártatlanságtól, amely a gyermek legnagyobb varázsa. A leányifjúságot manapság, sajnos, sok esetben a szemérem hiánya jellemzi, öltözködésében, járásában nincs meg a kellő tapintat. Pirulnia kellene, de nem tud pirulni.

Ha viszont a fiatal leányból tisztaság árad, akkor valami kimondhatatlan báj lengi körül. Az ember érzi — itt titok lebeg. Ez a titok minden bizonnyal a Király titka. Az ilyen leány tiszta mint a Szűzanya egy könnycseppje, mindenben finomérzű, fehér lilium szirma, kristály.

„De ez nehéz, nagyon nehéz dolog” — mondjátok majd nekem. „Nehéz — igen, úgy van. De lehetetlen? — Nem, semmiesetre sem!” Ti a mennyország Királynőjének gyerme-

kei vagytok, s az egész világot bejárjátok anélkül, hogy lelketek kárt szenvedne, még a rossz példák ellenére is, ha igazán akarjátok. Az Udvözítő szeretete, tekintete oltalmaz benneteket. Nehéz helyzetbe juthatok, de erős akarattal mindig hűségesek maradhattok.

Elmesélek nektek valamit, ami az imént mondottak igazolására szolgál. Utazásaim közben történt. A tengeren átkelőben egy spanyol szintársulattal utaztam egy hajón. Képzeltetik, hogy nem voltam nagyon elragadtatva a szomszédságtól, hiszen minden lépésnél találkoztam velük — mindenütt kitértem útjukból s ha az egyik oldalon közeledtek felém, a másik oldalra mentem.

Egyszer reggel hat órakor futottunk be az egyik kikötőbe. Persze arra akartam felhasználni ezt az alkalmat, hogy misézzem és partra szálltam. Betértem az egyik templomba, meg-

kerestem a sekrestyést és máris az-
zal a kéréssel fordultak hozzám,
hogy áldoztassak. Ekkor fiatal lány
járult az áldoztatórács elé s amikor
reánéztem, ezt gondoltam: „Olyan ez
a lány mintha a spanyol táncosnők
közül való volna — különös dolog!”
Azután nem törődtem vele tovább!
A fedélzetre visszatérve, éppen bre-
viráiumomat mondtam a hajóhídon,
amikor az egyik művésznő odalépett
hozzám és komoly, szerény hangon
így szólt: „Atyám, köszönöm az aján-
dékot, amelyet ma reggel adott ne-
kem!” „Érdekes, — kiáltottam fel —
hát ön volt az, akit ma reggel áldoz-
tattam — hogyan lehetséges ez?” „Ön
csodálkozik, Atyám s ez érthető, de
én gyakran áldozom, valahányszor
csak módomban van!” — „Szokatlan
dolog ez az ön hivatásában!” — „Iga-
za van Atyám, de mindjárt meg fog
érteni engem. Édesanyám és én az-
előtt gazdagok voltunk és jó körül-

mények között éltünk. Ma azonban anyám csaknem teljesen vak és a szükség arra kényszerít, hogy megélhetésünkért dolgozzam. Szép hangom volt, de semmi más képességem. Lelkiatyám és a püspök úr, akitől tanácsot kértem, helyeselte tervemet. Azt is meg kell még mondanom önnek, hogy egészen az Úr Jézusé vagyok. Ha sikerül két-három év alatt a megfelelő összeget megtakarítanom, édesanyámat apácák gondjaira bízom, én magam pedig kármelita leszek.

Valóban nála volt püspökének egy levele, amely őt azoknak a papoknak jóindulatába ajánlja, kikkel útközben találkozik. — „De mondja meg — kérdeztem azután — hogyan lehetséges, hogy ön ebben a környezetben hű tudott maradni az Udvözítőhöz?” — „Atyám — mondotta a lány — én reggel 5 órakor kelek fel és minden nap áldozom. Valahányszor olyan szerepet kapok, amely ellen kifogá-

som lehet, egyszerűen visszautasítom. Szükségük van reám s így alkalmazkodnak hozzám. Semmi olyat nem énekelek és nem is engedek előadni, ami nem egészen tisztességes." — Később kármelita ruhában láttam viszont! Még veszélyes helyzetében is jó befolyást gyakorolhatott ez az Istennek szentelt lélek — és hűséges maradt elhatározásához.

Aki az Udvözítőt szereti, lángok között állhat, s egy hajszála sem pörkölődik meg. Sérthetetlen, legyőzhetetlen lesz! Az a lélek, amelyről beszéltem nektek, tisztán élt a világ Babilonjában, mert szerette az Urat. Szeretete ércfalként vette körül. És a kegyelem megoltalmazta.

De hangsúlyozom, harc nélkül nem megy a dolog. Készüljetek, kicsikéim!

Ha Jézust szeretitek, csodát tesz, hogy benneteket támogasson és gyengeségeket megóvja a világ érintésé-

től. — Ne feledkezzetek meg az ő törvényéről!

2.

Ez a jámborság törvénye. Legyetek jámborak, mélységesen jámborak! Menjete~~k~~ek áldozni! Imádkozzatek! Ma — és holnap is, még akkor is, ha azt mondják nektek, hogy ez túlzott vallásosság. Igent tudtok-e mondani az Üdvözítőnek, ha szentáldozáshoz szólít benneteket? Ha áldozatot, fáradságot követel tőletek? Igen? ... Akkor jó — úgy legyen!

Miért lesz oly sok leány részvétlen, amint az intézetből kikerül? Azért, mert jámborságukat egyenruhának tekintették, amelyet az iskolában viselnek s azután levetnek. Nem, a jámborság nem egyenruha, hanem páncél, amelyre a külvilággal vívott harcokban szükségetek van! Kérlek titeket, gyermekeim, legyetek igazán

vallásosak, különösen akkor, ha a gonosz ellenség oroszlánként üvöltve jár körülöttetek!

3.

De ti bizonyára még valami tanácsra, biztató szóra vártok. Ezért most a buzgóság törvényéről szólok hozzátok. Legyetek Jézus Szívének apostolai, készítsétek el számára az eleven élet, a szeretet trónját.

Ó ti kicsiny magvetői a szeretetnek, szórjátok szét magvaitokat! Lehet, hogy sohasem látjátok a virágot, a gyümölcsöt, de higgyétek el, az elvetett mag nem megy veszendőbe. Tízszeres, ötvenszeres aratástok lesz.

Adjatok szeretetet — két kézzel adjátok — gyujtsátok fel magatok körül a szeretet tüzét — égjétek magatok is lobogva! A gonoszak oly makacsul, oly vakmerően szórják szét hamis tanításaikat, különös ké-

pességük van a gyűlöletre. Ti a szeretetet hirdessétek!

Úrnapján egyszer nagy városban voltam, ahol ezt az ünnepet mindig különös pompával szokták megülni. Beteg voltam ugyan, de környezetem mégis azt akarta, hogy megnézzem az ünnepséget, s kocsival az egyik legszebb oltár mögé vittek. Az egész udvar elvonult előttem, gazdagok, szegények, katonák — s valamennyien mélyen meghajoltak az isteni Felség előtt! A mi isteni Udvözítők közeledett gyertyavivők között. A villamosnak is meg kellett állnia, hogy a menet elvonulhasson. Egyszerre csak dühöngő asszony szállt le a villamosról, az oltárhoz jött és hangosan kiáltott: „Ostoba népség! Bárcsak lenne nálam petróleum, hogy ezt az egészséget felgyújthatnám! Ó az az ostya — csak azt elpusztíthatnám!” Látjátok, így gyűlölnek Jézus ellenségei!

1920 május 13-án nagy ünnepet ült az Egyház — Mária Margitot, a ti nagy testvéreket avatták szentté. A pápa az egész világnak kihirdette az ünnepélyes dekrétumot. Majd hangosan kiáltotta: „Szent Mária Margit, könyörögj érettünk! S a bíborosok, püspökök, papok tömege ismételte a kiáltást :„Könyörögj érettünk!” Így emelkedett a szeretet Királyának bizalmasa, az egyszerű apáca, aki a zárda rácsai mögött töltötte életét, két és fél század múlva az oltár dicsőségébe! Több mint nyolcvankétszer látta az Udvözítő tiszteletreméltó alakját — úgy látta mint egy koldust, lábán, kezén, szívében nyitott sebbel. És Jézus így szólt hozzá: „Leányom, légy hozzám részvétellel, szomorú vagyok, mert az emberek nem szeretnek engem.”

Hogy ujjong most boldogságában, dicsőségében a szeretet Királya mellett, midőn látja, hogy tulajdon meg-

dicsőülésével Jézus szent Szívének tisztelete is utat talált az Egyházba! Látja az Udvözítő diadalkocsiját, nem angyaloktól, keruboktól körülvéve, hanem közöttetek, a mennyország Királynőjének kedvencei között.

Az Udvözítő senkiről sem feledkezik meg, aki jót tesz vele, s titeket sem fog elfeledni. Jusson eszetekbe halálotok előtt, hogy az ő Szívének apostola nem pusztulhat el! — Az a kicsi hajó, melyet Ő kormányozott, végül egyenesen Szívének kikötőjébe fut be!

Uram, Udvözítőm — szabad-e ezeket a gyermekeket a te nevedben megáldanom? Számíts rájuk!

•

Most búcsúzom tőletek, megáldalak benneteket, és köszönetet mondok nektek, és boldognak mondlak titeket, hiszen hozzájárulhattok az Ud-

vözítő dicsőségének terjesztéséhez.
Egy szavam van még számotokra:
Felfelé — felfelé — mindig felfelé —
még tíz lépés — még száz lépés —
még ezer — egyre több — és több!
Vágjatok tövisen — köves utakon
át — gyűjtsetek virágot — gyönyört
— kincseket — a ti Királyotoknak —
Jézus Krisztusnak koronájába.

DEO GRATIAS!

TARTALOM

I. Az Angyali Udvozlet	— —	7
II. Mit tanuljatok a Szűzanyától		22
III. Jézus szeretete az ő életében		
s a mienkben	— — —	36
IV. Hogyan szeressük Jézust	—	54
V. Jézus — a mi Testvérünk	—	74
VI. A Király törvénye	— —	94

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

---

64. M. Sombor J. Gertrud

ARANYSZIV

GONDOLATOK A JÓSAGRÓL

106 oldal, 2.— Ft

---

65. Liguori Szent Alfonz

GONDOLATKINCSEK

48 oldal, 1.— Ft

---

66. De Ségur

A KISÉRTÉS ÉS A BŰN

GYAKORLATI TANÁCSOK

82 oldal, 1.50 Ft

---

67. Newman

A SZŰZANYA HÓNAPJA

123 oldal, 2.— Ft

---

68. P. Mateo

KRISZTUS KIRÁLYÉRT

Lelkigyakorlatos elmélkedések fiatal
leányok számára

110 oldal, 2.20 Ft

